

Den skjulte historien om vers førti – nummer trettito

Esekiel nummer tretten

Jeff Pippenger

2026-10-02

Advarselsbudskapet i Etekiels bok er «tegnet på beleiringen». Da beleiringen begynte, døde Etekiels hustru, og Esekiel fikk befaling om ikke å sørge over hennes død. Hennes død, ledsaget av at han ikke sørget over den, symboliserte beleiringen og den nært forestående ødeleggelsen av Jerusalem. Hans handlinger og hennes død utgjør et advarselstegn og er et forbilde på et fremtidig advarselstegn fremsatt av Jesus som «ødeleggelsens styggedom».

Når dere derfor ser ødeleggelsens styggedom, som det er talt om ved profeten Daniel, stå på hellig grunn, — den som leser, han forstå det. Matteus 24:15.

Da de romerske fanene ble ført inn på tempelområdet, skulle de kristne i Jerusalem flykte fra byen. De to vitnene om tegnet på Jerusalems ødeleggelse understreker alvoret i å gjenkjenne «tegnet» før beleiringen, og inspirasjonen identifiserer videre at disse to vitnene finner sin «mer direkte anvendelse» i de siste dager. Idet hun talte om Kristi advarsel om Jerusalems ødeleggelse i forbindelse med at Esekiel og Johannes befant seg i et tempelsyn, skrev søster White:

«Selv om disse profetiene fikk en delvis oppfyllelse ved Jerusalems ødeleggelse, har de en mer direkte anvendelse på de siste dager.»

«Vi står på terskelen til store og høytidelige begivenheter. Profetien går raskt i oppfyllelse. Herren står for døren. Snart skal det åpne seg for oss en tid av overveldende betydning for alle levende. Fortidens stridsspørsmål skal bli tatt opp igjen; nye stridsspørsmål vil oppstå. De scener som skal utspille seg i vår verden, er ennå ikke engang drømt om.» Testimonies, bind 5, 753.

I kapittel fire ble Esekiel befalt å framføre en lignelse som understreket «tegnet på beleiringen». Esekiel framførte en lignelse fem ganger i sin bok, men hans brødre nektet å se. Esekiel talte fem ganger til sine brødre, og de nektet å høre. Hans framførte lignelser og budskap illustrerer en femdobbel klasse av dårlige jomfruer som nekter å motta den økningen i «kunnskap» som er knyttet til hans lignelser og ord. Disse ordene og lignelsene var direkte forbundet med Jerusalems ødeleggelse, som har en «mer direkte anvendelse på de siste dager».

Og du, menneskesønn, ta deg en teglstein og legg den foran deg, og tegn på den byen, Jerusalem. Og reis beleiring mot den, og bygg et befestningsverk mot den, og kast opp en voll mot den; sett også leiren opp mot den, og still rambukker opp mot den rundt omkring. Ta deg dessuten en jernpanne og sett den til en jernmur mellom deg og byen; vend så ditt ansikt mot den, og den skal være beleiret, og du skal beleire den. Dette skal være et tegn for Israels hus.

Legg deg også på din venstre side, og legg Israels hus' misgjerning på den; så mange dager som du ligger på den, skal du bære deres misgjerning. For jeg har lagt deres misgjernings år på deg, etter tallet på dagene, tre hundre og nitti dager; slik skal du bære Israels hus' misgjerning. Og når du har fullført disse, skal du igjen legge deg på din høyre side, og du skal bære Judas hus' misgjerning i førti dager; jeg har fastsatt deg én dag for hvert år. Derfor skal du vende ditt ansikt mot Jerusalems beleiring, og din arm skal være avdekket, og du skal profetere mot den. Og se, jeg vil legge bånd på deg, så du ikke kan vende deg fra den ene siden til den andre, før du har fullført dagene for din beleiring. Esekiel 4:1–8.

Tegn

Ordet «tegn» forekommer ni ganger i Esekiels bok. I kapittel fire er Jerusalems beleiring «tegnet» for Israels hus. I kapittel tolv er Esekiel igjen et «tegn» som peker på Jerusalems beleiring og ødeleggelse.

Menneskesønn, du bor midt iblant et gjenstridig hus, som har øyne til å se, men ikke ser; de har ører til å høre, men ikke hører; for de er et gjenstridig hus. Derfor, du menneskesønn, gjør i stand ditt utstyr for bortflytting, og flytt bort om dagen for deres øyne; og du skal flytte fra ditt sted til et annet sted for deres øyne; kanskje de vil ta det til etterretning, enda de er et gjenstridig hus. Så skal du bære ut ditt utstyr om dagen for deres øyne, som utstyr for bortflytting; og du skal gå ut om kvelden for deres øyne, slik de går ut som føres i fangenskap. Bryt deg gjennom muren for deres øyne, og bær det ut gjennom den. For deres øyne skal du bære det på skulderen og føre det ut i skumringen; du skal dekke ditt ansikt, så du ikke ser landet; for jeg har satt deg til et tegn for Israels hus. Esekiel 12:2–6.

Da det opprørske hus så den framstilte lignelsen, visste de ikke hva den betydde, så de ba Esekiel forklare den.

Menneskesønn, har ikke Israels hus, den gjenstridige slekt, sagt til deg: Hva gjør du? Si til dem: Så sier Herren Gud: Dette utsagnet gjelder fyrsten i Jerusalem og hele Israels hus som er iblant dem. Si: Jeg er deres tegn; slik jeg har gjort, slik skal det gjøres med dem: de skal flyttes bort og gå i fangenskap. Esekiel 12:9–11.

Beleiringen av Jerusalem er et tegn for Guds folk i de siste dager.

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profetiske tale gjelder for oss. 'Men alt dette hendte dem som forbilder, og det er skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til.' 1 Korinterbrev 10:11. 'Det ble åpenbart for dem at det ikke var seg selv, men oss, de tjente med det som nå er blitt forkynt for dere ved dem som forkynte evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, utsendt fra himmelen—ting som engler lengter etter å skue inn i.' 1 Petersbrev 1:12....»

«Bibelen har samlet og bundet sine skatter sammen for denne siste slekt. Alle de store begivenheter og høytidelige handlinger i Det gamle testaments historie har vært, og gjentar seg, i menigheten i disse siste dager.» Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Denne samme dag

Esekiel er i den utspilte lignelsen om «Jerusalems beleiring og ødeleggelse» et tegn for Guds folk i de siste dager.

Atter i det niende året, i den tiende måneden, på den tiende dagen i måneden, kom Herrens ord til meg, og det lød: Menneskesønn, skriv opp navnet på denne dagen, nettopp denne samme dagen; kongen av Babylon har satt seg fast mot Jerusalem på denne samme dagen.

Og fremfør en lignelse for den gjenstridige ætt og si til dem: Så sier Herren Gud: Sett over en gryte, sett den over ilden, og hell også vann i den. Legg stykkene i den, hvert godt stykke, låret og bogen; fyll den med de beste ben. Ta det beste av småfeet, og legg også ved under den av benene, og la den koke kraftig, og la benene i den koke med. Derfor sier Herren Gud så: Ve over blodbyen, over gryten som dens slagg er i, og hvis slagg ikke er gått ut av den! Tøm den stykke for stykke; la intet lodd falle på den. For hennes blod er midt i henne; hun satte det på toppen av en klippe; hun utøste det ikke på jorden, så det kunne dekkes med støv; for å la harme stige opp og ta hevn har jeg satt hennes blod på toppen av en klippe, for at det ikke skulle bli dekket.

Derfor, så sier Herren Gud: Ve over blodbyen! Også jeg vil gjøre bålet stort. Legg på ved, tenn ilden, kok kjøttet ut, tilsett krydder, og la benene bli brent. Sett så gryten tom på glørne, så metallet kan bli hett og brenne, så dens urenhet kan smeltes i den, så dens slagg kan fortæres. Hun har trettet seg ut med løgn, og hennes store slagg gikk ikke ut av henne; hennes slagg skal i ilden. I din urenhet er skamløs utukt; fordi jeg ville rense deg, og du ikke ble rensset, skal du ikke mer bli rensset fra din urenhet før jeg har latt min harme få hvile over deg. Jeg, Herren, har talt det. Det skal skje, og jeg vil gjøre det. Jeg vil ikke la være, og jeg vil ikke spare, og jeg vil ikke angre; etter dine veier og etter dine gjerninger skal de dømme deg, sier Herren Gud.

Og Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, se, jeg tar dine øynes lyst fra deg med ett slag; likevel skal du verken sørge eller gråte, og dine tårer skal ikke renne. Stønn stille, hold ingen sørgehøytid for den døde; bind ditt hodebind om deg, og ta dine sko på dine føtter, og dekk ikke til dine lepper, og spis ikke menneskers brød. Så talte jeg til folket om morgenen; og om kvelden døde min hustru; og om morgenen gjorde jeg som jeg var blitt befalt. Og folket sa til meg: Vil du ikke fortelle oss hva disse tingene betyr for oss, siden du gjør slik?

Da svarte jeg dem: Herrens ord kom til meg, og det lød slik: Tal til Israels hus: Så sier Herren Gud: Se, jeg vil vanhellige min helligdom, deres styrkes herlighet, deres øynes lyst og det som deres sjel ynkes over; og deres sønner og deres døtre som dere har forlatt, skal falle for sverd. Og dere skal gjøre som jeg har gjort: Dere skal ikke dekke deres lepper og ikke spise menneskers brød. Deres hodebind skal være på deres hoder og deres sko på deres føtter; dere skal ikke sørge og ikke gråte, men tæres bort i deres misgjerninger og sukke for hverandre. Slik skal Esekiel være et tegn for dere; etter alt det han har gjort, skal dere gjøre. Og når dette kommer, skal dere kjenne at jeg er Herren Gud. Esekiel 24:1–24.

Esekiel er et tegn som markerer den innledende beleiringen og den avsluttende ødeleggelsen av Jerusalem, og deretter; bortførelsen av medlemmene av den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke.

«Da Kristus skuet ned fra toppen av Oljeberget, så Han at denne tingenes tilstand fantes i hver menighet. Advarslene når ned til alle som følger i fotsporene til Jerusalems folk, som hadde så stort lys. Dette folk står foran oss som en advarsel. Ved å forkaste Guds advarsler i vår tid gjentar mennesker Jerusalems synd. Herren ser det som det menneskelige redskap ikke ser og ikke vil se—utfallet av all menneskelig planlegging i Battle Creek. Han har gjort alt det en Gud kunne gjøre. Han har latt lys skinne frem for folkets øyne, for at deres synder ikke skulle nå den grense hvor anger ikke lenger kan føles. Men ved en lang prosess med avvik fra rette og rettferdige prinsipper har mennesker stilt seg der hvor lys og sannhet, rettferdighet og barmhjertighet, ikke blir erkjent. Denne handlemåten er blitt en del av deres egen natur.» Testimonies, bind 8, 68.

To vitner om Alfa og Omega

Esekiel var overnaturlig gjort stum, og det ble kunngjort ham at når Jerusalem falt, skulle han igjen kunne tale, og at han da skulle være et «tegn». Esekiels mangel på sorg over sin hustrus død markerte alfa-tegnet ved begynnelsen av beleiringen, og at Esekiels munn ble åpnet da Jerusalem falt, var omega-tegnet. Beleiringen frem til ødeleggelsen er markert ved et tegn i begynnelsen og ved avslutningen. Innenfor den samme illustrasjonen fremstilles et annet vitne om et alfa- og omega-tegn ved at døden til «det som var Esekiels øynes lyst» er alfa, og døden til folkets «øyelyst» er periodens omega-tegn. Perioden på halvannet år bærer to vitner om en alfa og en omega. Esekiels hustrus død representerte bortførelsen og nedtrampingen av hæren, og Jerusalems omega-død representerte nedtrampingen av helligdommen.

Slik skal Esekiel være et tegn for dere: Etter alt det han har gjort, skal dere gjøre; og når dette kommer, skal dere kjenne at jeg er Herren Gud. Og du, menneskesønn, skal det ikke være slik på den dag da jeg tar fra dem deres styrke, deres herlighets glede, det deres øyne lengter etter, og det deres sinn henger ved, deres sønner og deres døtre, at den som slipper unna på den dag, skal komme til deg for å la deg høre det med dine egne ører? På den dag skal din munn åpnes for ham som er sluppet unna, og du skal tale og ikke lenger være stum; og du skal være et tegn for dem, og de skal kjenne at jeg er Herren. Esekiel 24:24–27.

Seks dødsfall

Esekiels hustrus død markerer begynnelsen på beleiringen og Jerusalems død, som profetisk er Kristi brud, og illustrerer den snart kommende søndagsloven, som innledes av en periode representert ved beleiringen. Beleiringens periode og ødeleggelsen er to adskilte, om enn direkte forbundne, veimerker. Beleiringen er en tidsperiode, og ødeleggelsen er et tidspunkt. Ødeleggelsen er søndagsloven, som forutgår av perioden da dyrets bilde dannes. Perioden med dyrets bilde avsluttes med dyrets merke. Da Jesus i Matteus tjuefire identifiserte tegnet på Jerusalems ødeleggelse, henviste Han også til Noas dager.

Men som Noas dager var, slik skal også Menneskesønnens komme være. For likesom de i dagene før vannflommen åt og drakk, giftet seg og ble gitt til ekte, helt til den dag da Noa gikk inn i arken, og ikke visste før vannflommen kom og tok dem alle bort, slik skal også Menneskesønnens komme være. Matteus 24:37–39.

I Noahs dager ble prøvetidens dør lukket, og dette er således et forbilde på den snart kommende søndagsloven, som også er forbilledlig fremstilt ved at døren ble lukket den 22. oktober 1844. Tidsrommet fra leirmøtet i Exeter 12.–17. august 1844 representerer en profetisk periode som leder frem til en lukket dør.

I Noahs dager representerte Noah den tredje engel, og den tredje engel kom til den lukkede dør den 22. oktober 1844. I Noahs dager, som ifølge Jesus skulle være som «Menneskesønnens komme», førte de tre englene i Åpenbaringen fjorten frem til den lukkede dør. William Miller representerte den første engels budskap, og ble forebildet ved Enok i Noahs dager. Judas identifiserer Enoks budskap som en parallell til Millers budskap.

Og Enok, den sjuende fra Adam, profeterte også om disse og sa: Se, Herren kommer med titusener av sine hellige for å holde dom over alle og overbevise alle ugudelige blant dem om alle deres ugudelige gjerninger, som de ugudelig har gjort, og om alle de harde ord som ugudelige syndere har talt mot ham. Judas 1:14, 15.

Millers første engels budskap forkynte «dommen», slik den var forbildet ved Enoks budskap. Begynnelsen hos Enok er kjennetegnet ved at han omtales som den «sjuende fra Adam». Millers budskap begynte og endte med ankomsten av de «sju tider» over det nordlige riket, og førtiseks år senere kom den tredje engelen den 22. oktober 1844, da de «sju tider» over det sørlige riket var oppfylt. Både Enok og Miller, som var budbærere for dommens time, begynte med at tallet sju ble identifisert. Den perioden som begynte med Enok, den sjuende, endte med de sju dagene da dyrene gikk inn i arken, inntil døren ble overnaturlig lukket. Jesus fremstiller alltid enden ved begynnelsen.

Enok fikk Metusjalah, som igjen fikk Lamek. Lamek og Metusjalah representerer den annen engels budskap og også midnattsropets budskap. Midnattsropet skred frem til den lukkede dør, og blir således representert ved Metusjalah, som døde det året vannflommen kom. Lamek representerte den annen engels budskap, og Lamek døde fem år før vannflommen. De fem årene fra Lameks død til Metusjalahs død, da døren ble lukket, var et forbilde på Esekiels bruds død, som markerte begynnelsen på den perioden som ledet til Kristi bruds død, representert ved Metusjalah.

Enok var et forbilde på den første engelen som kom i 1798, Lamek var et forbilde på den andre engelen som kom 19. april 1844, og Metusjalah var et forbilde på midnattsropet fra Exeter til den lukkede døren den 22. oktober 1844, som var forbilledliggjort ved Noah. De fem årene fra Lameks død til Metusjalahs død var et forbilde på det halvannet året fra 587 f.Kr. til 586 f.Kr. Disse fem årene fra Lamek til Metusjalah er et forbilde på fem år fra 1448 til 1453.

Den 31. oktober 1448 døde Johannes Palaiologos, og hans bror, Konstantin den ellevte (den siste Konstantin), søkte tillatelse fra den islamske tyrkiske makt til å bestige det østlige Romas trone. Hans underkastelse den 27. juli 1299 oppfylte de andre hundre og femti årene i Åpenbaringen ni, fremstilt i vers ti. Fem år etter Johannes Palaiologos' død døde hans bror Konstantin den ellevte på Konstantinopels murer idet Mehmed II erobret det bysantinske riket, det østlige Roma. Mehmed er den tyrkiske avledningen av Mohammed, slik at døden til den første Mohammed i 632, som innledet den første hundre og femtiårsprofetien i Åpenbaringen ni (lokalisert i vers fem), endte

med døden til den siste Konstantin ved hånden til «Mohammed den andre» åtte hundre og tjueén år senere. Fem år før sin død hadde Mohammed forutsagt Romas undergang, og den ble fullbyrdet av tyrken ved navn Mohammed den andre.

Konstantin den siste, den ellevte, døde i slaget om Konstantinopel og identifiserer således de fem årene fra hans bror Johannes' død til hans egen død. Disse fem årene ble forbildet ved de fem årene fra Lameks, sønnens, død til Metusalas, farens, død fem år senere, da døren ble lukket over arken. Slik ble Esekiels bruds død forbildet ved Lameks død, og sammen vitner de om Johannes Palaiologos' død i 1448. Metusalas påfølgende død svarer til Kristi bruds død og Jerusalems ødeleggelse i 586 f.Kr., og sammen svarer de til Konstantin den ellevtes død.

De tre vitnene om en profetisk periode som begynner og ender med en død, illustrerer perioden for dannelsen av dyrets bilde, som avsluttes med dyrets merke, og den stemmer overens med forkynnelsen av midnattsropet i millerittisk historie og dannelsen av dyrets bilde, som avsluttes med dyrets merke, i vår nåværende historie. Når dyrets merke blir oppfylt ved den snart kommende søndagsloven, inntreder den profetiske «tale» i samsvar med at Esekiel kunne «tale» av egen vilje da Jerusalem ble ødelagt.

Taler

Ved søndagsloven, som er et forbilde på Jerusalems ødeleggelse, blir De forente staters profetiske tale kjennetegnet idet den falske profeten taler som en drage.

Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden; og det hadde to horn lik et lam, og det talte som en drage. Åpenbaringen 13:11.

Ved søndagsloven slår Bileam sitt esel for tredje gang, og eselet taler da.

Og Herren åpnet aseninnens munn, og hun sa til Bileam: Hva har jeg gjort mot deg, siden du har slått meg disse tre ganger? Og Bileam sa til aseninnen: Fordi du har drevet ap med meg. Om jeg bare hadde hatt et sverd i min hånd, så ville jeg nå ha drept deg. Og aseninnen sa til Bileam: Er ikke jeg din aseninne, som du har ridd på helt fra den tid jeg ble din og inntil denne dag? Har jeg noensinne hatt for vane å gjøre slik mot deg? Og han sa: Nei. 4 Mosebok 22:28–30.

Den falske profeten taler ved søndagsloven, og islam taler også ved søndagsloven. Begge er profetisk sett falske profeter. Ved søndagsloven taler Habakkuks «syn» som drygde.

For synet gjelder ennå en fastsatt tid; men ved enden skal det tale og ikke lyve. Om det drøyer, så vent på det; for det skal sannelig komme, det skal ikke utebli. Habakkuk 2:3.

Habakkuk er den sanne profeten som taler i kontrast til de falske profetene. Habakkuks «syn» taler gjennom munnen på den tidligere stumme Esekiel, hvis munn da blir åpnet. Løftet om å være Guds munn ble gitt til Jeremia.

Hvorfor er min smerte vedvarende og mitt sår ulegelig, så det nekter å bli helbredet? Vil du da være for meg som en løgnaktig bekk, som vann som svikter? Derfor sier Herren så: Dersom du

vender om, vil jeg føre deg tilbake, og du skal stå for mitt åsyn; og dersom du skiller det dyrebare fra det usle, skal du være som min munn. La dem vende tilbake til deg, men du skal ikke vende tilbake til dem. Jeremia 15:18, 19.

Ved søndagsloven tok Sakarias' ni måneders stumhet slutt da han talte og stadfestet at hans sønns navn skulle være Johannes. Sakarias representerte lederskapet som ikke tror den tredje engels ord, og Johannes representerte Elias-bevegelsen, menigheten som skulle innlede Kristi annet komme.

Og Sakarja sa til engelen: Hvordan skal jeg vite dette? For jeg er en gammel mann, og min hustru er langt oppe i årene. Og engelen svarte og sa til ham: Jeg er Gabriel, som står framfor Gud; og jeg er utsendt for å tale til deg og forkynne deg dette gledesbudskap. Og se, du skal bli stum og ikke kunne tale før den dag da disse ting skjer, fordi du ikke trodde mine ord, som skal bli oppfylt i sin tid.

Og folket ventet på Sakarja og undret seg over at han drøyde så lenge i tempelet. Da han kom ut, kunne han ikke tale til dem; og de forsto at han hadde sett et syn i tempelet, for han gjorde tegn til dem og forble stum. Lukas 1:18–22.

Sakarja tilhørte den åttende presteavdelingen.

I de dager da Herodes var konge i Judea, var det en prest ved navn Sakarias, av Abias skifte; og hans hustru var av Arons døtre, og hennes navn var Elisabet. Og de var begge rettferdige for Gud og vandret ulastelig i alle Herrens bud og forskrifter. Og de hadde ikke barn, fordi Elisabet var ufruktbar, og de var begge nå kommet langt opp i årene. Og det skjedde mens han gjorde prestatjeneste for Gud i sitt skiftes orden, at det etter skikken for prestatjenesten falt på hans lodd å tenne røkelsen da han gikk inn i Herrens tempel. Og hele folkets mengde stod utenfor og bad i røkelsens time. Lukas 1:5–10.

Alle profetene representerer de siste dager, og Sakarja gikk inn i templet, slik også Esekiel gjorde. Han tilhørte den åttende prestatjenesteordning, noe som markerer et symbol på de åtte sjeler i Noahs ark som gikk fra den gamle til den nye verden. Både han og hans hustru var ulastelige, men Sakarja skulle tvile på Gabriels ord. Millerittbevegelsen begynte som filadelfiere (ulastelige), men gikk over til laodikeere i 1856. I de siste dager er engelens budskap den tredje engels budskap, og Gabriels budskap til Sakarja representerer den tredje engels budskap og også Elias-budskapet, slik det er representert ved døperen Johannes.

Da viste en Herrens engel seg for ham, stående på høyre side av røkofferalteret. Da Sakarias så ham, ble han grepet av uro, og frykt kom over ham. Men engelen sa til ham: Frykt ikke, Sakarias, for din bønn er hørt; og din hustru Elisabet skal føde deg en sønn, og du skal gi ham navnet Johannes. Og du skal få glede og fryd, og mange skal glede seg over hans fødsel. For han skal være stor i Herrens øyne, og han skal verken drikke vin eller sterk drikk; og han skal fylles med Den Hellige Ånd allerede fra sin mors liv. Og mange av Israels barn skal han vende om til Herren deres Gud. Og han skal gå fram for ham i Elias' ånd og kraft, for å vende fedrenes hjerter til barna, og de ulydige til de rettferdiges visdom, for å berede for Herren et folk som er gjort rede. Og Sakarias sa til engelen: Hvordan skal jeg få visshet om dette? For jeg er en gammel mann, og min hustru er kommet langt opp i årene. Og engelen svarte og sa til

ham: Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn; og jeg er utsendt for å tale til deg og forkynne deg dette gode budskap. Lukas 1:11–19.

Sakarja tvilte på at budskapet om den kommende Elia ville bli oppfylt.

Se, jeg sender dere profeten Elia før Herrens store og fryktelige dag kommer. Og han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, så jeg ikke skal komme og slå landet med bann. Malaki 4:5, 6.

Søster White identifiserer, i sammenhengen med Esekiels besegling i kapittel ni, hvorfor lederskapet i den laodikeiske syvendedags adventistkirken ble fremstilt ved Sakarias' vantro.

Den klasse som ikke føler sorg over sitt eget åndelige forfall, heller ikke sørger over andres synder, skal bli latt tilbake uten Guds segl. Herren gir sine sendebud, mennene med ødeleggende våpen i sine hender, befaling: «Gå etter ham gjennom byen og slå ned; la ikke deres øye skåne, og vis ingen medynk: drep fullstendig gamle og unge, både jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke nær noen mann som merket er på; og begynn ved Min helligdom. Da begynte de med de eldste mennene som var foran huset.»

«Her ser vi at menigheten – Herrens helligdom – var den første som fikk føle slaget fra Guds vrede. De gamle mennene, de som Gud hadde gitt stort lys, og som hadde stått som voktere av folkets åndelige interesser, hadde sveket sitt ansvar. De hadde inntatt det standpunkt at vi ikke behøver å vente oss mirakler og den tydelige åpenbarelsen av Guds kraft som i tidligere dager. Tidene har forandret seg. Disse ordene styrker deres vantro, og de sier: Herren vil verken gjøre godt eller gjøre ondt. Han er altfor barmhjertig til å besøke sitt folk med dom. Slik er 'fred og trygghet' ropet fra menn som aldri mer vil heve sin røst som en basun for å vise Guds folk deres overtredelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hundene som ikke ville gjø, er de som får føle den rettferdige hevn fra en krenket Gud. Menn, unge kvinner og små barn omkommer alle sammen.» Testimonies, bind 5, 211.

Sakarja tvilte på den tredje engels budskap, som er Elias-budskapet og gjentar historien om døperen Johannes så vel som historien om William Miller.

Fem måneder

Elisabeth skjulte sitt svangerskap i fem måneder.

Og etter de dager ble hans hustru Elisabet med barn og holdt seg skjult i fem måneder og sa: Slik har Herren gjort mot meg i de dager da han så til meg for å ta bort min vanære blant mennesker. Og i den sjette måned ble engelen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilea ved navn Nasaret. Lukas 1:24–26.

Sakarias var av den åttende presteskifteordning, i samsvar med omskjærelsen av hans sønn Johannes på den åttende dag, da Sakarias igjen skulle tale. Han og hans sønn Johannes representerer de åtte sjeler som var i Noahs ark, og som var skjult for døden som flomvannene førte med seg i fem måneder, eller ett hundre og femti dager. De ett hundre og femti dagene for svangerskapet og flomvannene svarer til de to periodene på fem måneder i Åpenbaringen ni.

Sakarias og hans sønn Johannes representerer også når den sjuende menighet, Laodikea, går over i den åttende menighet, Filadelfia. Fra Sakarias' tjeneste under den åttende skiftordning til hans sønn Johannes' omskjærelse på den åttende dag representerer en profetisk periode, hvor tallet åtte markerer begynnelsen og avslutningen. Innenfor denne profetiske perioden er det en femmånedersperiode som representerer en tid med skjul.

Profetiens «tale» identifiserer den snart kommende søndagsloven, derfor taler Sakarja ved søndagsloven, når hans sønn blir beseglet, slik dette fremstilles ved omskjærelsens handling. I denne historien, før søndagsloven når Sakarja taler, ved slutten av fem måneder, i den sjette måned besøker Maria Elisabet, og Den Hellige Ånd salver Elisabet, som som kvinne representerer salvelsen av Guds menighet fire måneder i forveien for den snart kommende søndagsloven.

Og Maria stod opp i de dager og skyndte seg til fjellbygdene, til en by i Juda. Og hun kom inn i Sakarjas hus og hilste på Elisabet. Og det skjedde da Elisabet hørte Marias hilsen, at barnet sprang i hennes liv; og Elisabet ble fylt med Den Hellige Ånd. Og hun ropte med høy røst og sa: Velsignet er du blant kvinner, og velsignet er ditt livs frukt. Og hvorfra har jeg dette, at min Herres mor skulle komme til meg? For se, da lyden av din hilsen nådde mine ører, sprang barnet i mitt liv av fryd. Og salig er hun som trodde; for det skal bli oppfylt det som ble sagt henne fra Herren. Lukas 1:39–45.

Ved utløpet av fem måneder talte Elisabet til Maria «med høy røst» og priste Marias tro på Gabriels budskap, som i de siste dager er den tredje engels budskap. Elisabets ektemann, Sakarja, hadde vært vantro, men ikke Maria. Maria hørte Gabriels budskap fem måneder etter Sakarja, så hennes tro på den tredje engel markeres som ankommet etter at det skjulte budskapet om fem måneder var blitt åpenbart. Det skjulte budskapet om fem måneder i de siste dager er de første fem månedene i Åpenbaringen ni, vers fem. Maria representerer menigheten i de siste dager som tar imot den tredje engels budskap, hvilket innbefatter en særlig avforsegling av fem måneder like før forkynnelsen om den snart kommende søndagslov inntreffer om lag fire måneder senere.

Ved milepælene for Marias besøk knyttes bevegelsen under den første og den andre engel, representert ved Sakarias og Elisabet, sammen med bevegelsen under den tredje engel, representert ved Maria og Josef. Sakarias representerer en embetsmann fra en menighet som ikke trodde den tredje engels budskap, og Josef, tømmermannen, representerer en bevegelse kjennetegnet ved selvunderholdende arbeid. Adventismen ender slik den begynte, og den begynte som en bevegelse, ikke som en organisert kirkestruktur. Bevegelsen til de hundre og førtifire tusen, representert ved Josef, Maria og Kristus, er direkte slektninger av millerittbevegelsen, representert ved Sakarias, Elisabet og Johannes, og vantroen i 1863 er representert ved Sakarias. 1863 representerer vantro mot den første og den andre engels budskaper, og bevegelsen under den tredje engel representerer Marias tro.

«Engler ble sendt for å bistå den mektige engelen fra himmelen, og jeg hørte røster som syntes å lyde overalt: 'Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu.' Dette budskapet syntes å være et tillegg til det tredje budskapet, idet det sluttet seg til det slik midnattsropet sluttet seg til den annen engels

budskap i 1844. Guds herlighet hvilte over de tålmodige, ventende hellige, og fryktløst gav de den siste høytidelige advarsel, idet de forkynte Babylons fall og kalte Guds folk til å gå ut fra henne, så de kunne unnfly hennes fryktelige dom.» Early Writings, 277.

Sammenføyningen av to budskap er framstilt ved at Maria besøker Elisabet, og dette punktet inntraff da de skjulte fem månedene blir åpenbart. Dette punktet er der to profetier forenes og forkynnes sammen. Den ene ble forkynt av Elisabet og den andre av Maria. Sammenføyningen av to budskap identifiserer når midnattropet forenes med den andre engels budskap, og dette fant sted i millerittisk historie på leirmøtet i Exeter.

Etter at Elisabet og deretter Maria hadde fremført sine kunngjøringer, «ble Maria hos henne omkring tre måneder og vendte så tilbake til sitt eget hus.» Lukas 1:56. Perioden på sekstiseks dager fra Exeter til 22. oktober 1844 er framstilt ved disse fire månedene, som ble avsluttet ved den snart kommende søndagsloven, da Sakarias talte. De fire månedene representerer perioden for forkynnelsen av midnattsropets budskap, som kommer etter budskapet om de fem skjulte månedene.

De to budskapene i Milleritt-bevegelsens historie var den første og den andre engels budskap, og den første engels budskap ble gitt kraft ved oppfyllelsen av en tidsprofeti som begynte med en periode på fem måneder, hvilken delvis var skjult inntil ti dager før dens oppfyllelse den 11. august 1840, slik det ble fremsatt av Josiah Litch. Kraftgivelsen til den andre engels budskap var korrigeringen av den uriktige forutsigelsen for 1843, som fant sted på leirmøtet i Exeter, slik det ble fremsatt av Samuel Snow.

Forkynnelsen av det todelte budskapet i midnattsropet fremstilles som en kort periode før døren ble lukket, som i fortellingen om Noah åpnet opp for en periode på fem måneder som ble avsluttet med at arken hvilte på toppen av Ararat-fjellet. Perioden for forkynnelsen av midnattsropet kommer etter åpningen av de skjulte fem månedene, som inntraff ti dager før 11. august 1840, og den kom også etter at Herren tok sin hånd bort fra de figurene Han hadde dekket over på 1843-kartet. De ti dagene fra 1. til 11. august svarer til de sekstiseks dagene fra Exeter til 22. oktober 1844, og det todelte vitnesbyrdet identifiserer åpningen av skjulte fem måneder, ledsaget av korrigeringen av den uriktige forkynnelsen som frembrakte den første skuffelsen, og det skjer når Maria møter og hilser Elisabet i den sjette måned.

Ved søndagsloven taler De forente stater som en drage, islams esel taler, og Habakkuks syn taler gjennom Jeremias', Sakarjas og Esekiels munn. Ved søndagsloven er Esekiel et tegn og fremstiller således banneret som løftes opp ved søndagsloven. To av de ni forekomstene av ordet «tegn» i Esekiel identifiserer «sabbatene» som tegnet på helliggjørelsen, som representerer foreningen av guddommelighet med menneskelighet.

Men jeg handlet for mitt navns skyld, for at det ikke skulle vanhelliges for hedningenes øyne, blant hvem de var, og for hvis øyne jeg gjorde meg kjent for dem da jeg førte dem ut av landet Egypt. Derfor lot jeg dem fare ut av landet Egypt og førte dem inn i ørkenen. Og jeg gav dem mine lover og kunngjorde dem mine bud, som et menneske skal leve ved dersom han holder dem.

Dessuten gav jeg dem også mine sabbater til et tegn mellom meg og dem, for at de skulle kjenne at jeg er Herren som helliger dem. Men Israels hus gjorde opprør mot meg i ørkenen: de vandret ikke etter mine forskrifter, og de foraktet mine lover, som mennesket skal leve ved dersom han holder dem; og mine sabbater vanhelliget de grovt. Da sa jeg at jeg ville utøse min harme over dem i ørkenen for å gjøre ende på dem. Men jeg handlet for mitt navns skyld, for at det ikke skulle vanhelliges for hedningenes øyne, de som jeg hadde ført dem ut for åsynet av. Likevel løftet jeg også min hånd mot dem i ørkenen, at jeg ikke ville føre dem inn i det landet som jeg hadde gitt dem, et land som flyter med melk og honning, herligheten blant alle land; fordi de foraktet mine lover og ikke vandret etter mine forskrifter, men vanhelliget mine sabbater; for deres hjerte fulgte deres avguder. Men mitt øye sparte dem, så jeg ikke ødela dem, og jeg gjorde ikke ende på dem i ørkenen. Men jeg sa til deres barn i ørkenen: Vandre ikke etter deres fedres forskrifter, og hold ikke deres lover, og gjør dere ikke urene med deres avguder. Jeg er Herren deres Gud; vandre etter mine forskrifter og hold mine lover og gjør etter dem; og hellighold mine sabbater, så skal de være et tegn mellom meg og dere, for at dere skal kjenne at jeg er Herren deres Gud. Esekiel 20:9–20.

Esekiel representerer banneret for de hundre og førtifire tusen, og tegnet på guddommelighet forent med menneskelighet er Herrens «sabbater». Esekiel er tegnet ved begynnelsen av beleiringen, og han er tegnet ved Jerusalems ødeleggelse, når han blir løftet opp som et banner. Ved begynnelsen av beleiringen er også de som nekter å se og høre, og som vanhelliger Hans «sabbater», et tegn.

Da kom noen av Israels eldste til meg og satte seg foran meg. Og Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, disse menn har reist opp sine avguder i sitt hjerte og satt sin misgjernings snublestein foran sitt ansikt; skulle jeg i det hele tatt la meg rådspørre av dem? Tal derfor til dem og si til dem: Så sier Herren Gud: Hver mann av Israels hus som reiser opp sine avguder i sitt hjerte og setter sin misgjernings snublestein foran sitt ansikt og kommer til profeten — jeg, Herren, vil svare den som kommer, etter hans mange avguder, for at jeg kan gripe Israels hus i deres eget hjerte, fordi de alle er blitt fremmede for meg ved sine avguder.

Derfor skal du si til Israels hus: Så sier Herren Gud: Omvend dere, og vend dere bort fra deres avguder, og vend ansiktet bort fra alle deres vederstyggeligheter. For hver den av Israels hus, eller den fremmede som bor som innflytter i Israel, som skiller seg fra meg og reiser sine avguder i sitt hjerte og setter sin misgjernings anstøtsstein foran sitt ansikt, og så kommer til en profet for å spørre ham om meg, ham vil jeg, Herren, selv svare. Og jeg vil vende mitt ansikt mot den mannen og gjøre ham til et tegn og et ordspråk, og jeg vil utrydde ham av mitt folks midte; og dere skal kjenne at jeg er Herren. Og dersom profeten blir forført når han taler et ord, da er det jeg, Herren, som har forført den profeten, og jeg vil rekke ut min hånd mot ham og utrydde ham av mitt folk Israels midte. Og de skal bære straffen for sin misgjerning; profetens straff skal være den samme som straffen til den som søker råd hos ham, for at Israels hus ikke lenger skal fare vill bort fra meg og ikke mer bli uren ved alle sine overtredelser, men være mitt folk, og jeg være deres Gud, sier Herren Gud. Esekiel 14:1–11.

I Nashville skal de innenfor den laodikeiske syvendedags adventistkirke som ikke trodde slik Sakarias gjorde, som hadde «inntatt den holdning at vi ikke behøver å vente mirakler og den tydelige manifestasjon av Guds kraft som i tidligere dager», slik dette er representert ved 1840 til

1844, bli konfrontert av dem utenfor adventismen med spørsmålet om hvorfor de unnlot å gi advarsel. De blir «tegnet» på det falske budskap om fred og sikkerhet, hvilket markerer atskillelsen mellom de vise og de dårlige, slik dette er fremstilt ved de to motstående teltene på leirmøtet i Exeter. De bærer et «tegn» på avgudsdyrkelse og opprør, mens Esekiel bærer det sanne profetiske advarselsbudskap. Ved slutten av beleiringen, når Jerusalem blir ødelagt, som representerer søndagsloven, er opprørets tegn dyrets merke, og lydighetens tegn er Guds segl.

Nådetiden er fullt ut avsluttet for adventismen ved søndagsloven, og der finnes et tegn på de rettferdige og de ugudelige som der er merket. Nådetidens avslutning ved den snart kommende søndagsloven er et forbilde på nådetidens avslutning når Mikael reiser seg, og der fremstilles tegnet på de mange skarers død ved Gog og Magog.

Og de som drar gjennom landet, når noen ser et menneskebein, da skal han reise et merke ved det, inntil graverne har begravet det i Hamongog-dalen. Og også byens navn skal være Hamonah. Slik skal de rense landet. Esekiel 39:15, 16.

Paktens tegn blir identifisert i kapittel trettisju i Esekiel, hvor dalen med de døde benene blir vekket til live og de to stavene blir føyd sammen. Benene blir gjort levende ved et budskap om islam, fremstilt som de fire vindene, og dette er således et forbilde på 11. august 1840. De to stavene blir forent til én og fremstiller således sammenføyningen av den andre engels budskap med midnattsropets budskap. Benene er bemyndigelsen av den første engelen, og de to stavene er bemyndigelsen av den andre engelen. Deretter er Guds folk Hans utvalgte paktfolk i de siste dager, fremstilt ved Johannes som de hundre og førtifire tusen.

Og jeg vil opprette en fredspakt med dem; den skal være en evig pakt med dem. Og jeg vil la dem bo trygt og gjøre dem tallrike, og jeg vil sette min helligdom midt iblant dem til evig tid. Min bolig skal også være hos dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Og hedningefolkene skal kjenne at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom er midt iblant dem til evig tid. Esekiel 37:26–28.

Kombinasjonen av guddommelighet og menneskelighet fremstilles på ulike måter i Guds Ord, og én illustrasjon er når «sjelens borg», som er plassert i et menneskes høyere natur, er knyttet til borgen i Guds helligdom. Når det himmelske tronsalen, som representerer Guds borg, blir forenet med borgen i et menneskes høyere natur, blir Guds folk «helliget», og Han bor «midt iblant dem til evig tid».

Etter kapittel trettisju fremsetter Esekiel kapittel trettiåtte og trettini, hvor han omtaler Gog og Magog som symboler på menneskehetens sammenslutning, de som står utenfor Guds utvalgte paktsfolk. I kapittel førti fremstilles paktsfolket i kapittel trettisju som et tempel som fyller hele jorden. Kapittel trettiåtte til førti fremstiller Guds paktsfolks fremvekst i de siste dager, slik dette er representert ved tallene 38 og 40.

Vi vil fortsette med disse tingene i neste artikkel.